

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

اکبر تک دهقان

۲۲ جولای ۲۰۲۱

تسریع روند سرنگونی رژیم سوریه و تأثیرات آن بر ایران!

رژیم سرکوبگر و شبه فاشیستی حاکم بر سوریه، در معرض سرنگونی است. رژیمی که از آغاز جنبشهای اعتراضی در ماه مارچ سال گذشته میلادی تاکنون، مسؤول قتل بیش از ۱۶۰۰۰ نفر از مردم این کشور است. حکومت بشار اسد، آخرین پناهگاه رژیم ترور اسلامی ایران در خاورمیانه است. با سقوط آتی رژیم سوریه، تحولات سیاسی خاورمیانه پس از سال ۱۳۸۸ شمسی، باز هم به حوزه ایران نزدیک می گردد. رژیم ترور اسلامی در ایران، هم اینک با عواقب تشدید تحریمهای بین المللی در مقابله با برنامه هسته ای آن، دست به گریبان است. این تحریمها قبل از همه دامن فروش نفت، یعنی منبع اصلی تأمین و تضمین ارتکاب همه جنایات و ویرانگریهای تاکنونی آن را گرفته است. این رویداد بسیار پراهمیت در تمام دوران موجودیت این نظام آدمکشی، به شدت گیری بحرانهای درونی و بیرونی حکومت اسلامی، منجر شده است. سرکوب هرچه افسارگسیخته تر مردم و رواج اعدامهای گسترده زندانیان اجتماعی و سیاسی، چیزی جز بازتاب وضعیت بحرانی کنونی رژیم اسلامی نیست.

پس از چندین جنبش اعتراضی شورش گونه در دهه ۷۰ شمسی، عاقبت از انتهای سال ۱۳۸۴، تلاشهای سندیکائی کارگران، قبل از همه رانندگان شرکت واحد تهران، تسریع گردید. این تحرکات موجب یک خیزش هر چند صنفی، اما کاملاً متفاوت از همه سالهای گذشته گردیده، زنگ پایان رکود در جنبش انقلابی را به صدا در آورد. اعتراضات اول ماه می سال ۱۳۸۵، که به شواهد حوادث بعدی، اعتلاء جنبش کارگری را به نمایش گذاشت، این تغییر کیفی در محتوای مبارزات مردم را روشن ساخته، رویدادهای پی در پی پس از آن نیز، این را به صراحت عریان ساختند. رسوائی بزرگ رژیم اسلامی در جریان تقلب انتخاباتی وسیع خرداد [جوزا] ۱۳۸۸، که مردم به امید ایجاد اندک روزنه ای در زندگی روزمره، در آن شرکت کرده بودند، به یک باره انفجار خشم جامعه را موجب شده، اعتراضات میلیونی در تهران و برخی شهرهای دیگر به راه افتاد. در این شرایط سیاسی متحول، نه یک نیروی رهبری کننده و برنامه دموکراتیک انقلابی وجود داشت، و نه نسل جوان، دارای درجه ای از خود آگاهی به این محدودیت ستراتیژیک بود. نتیجه آن، پیدایش ائتلافی نانوشته میان توده انقلابی به پاخاسته و جناحی از رژیم اسلامی،

تحت عنوان "اصلاح طلبان" حکومتی بود؛ همان نیروی فاشیستی که نقش اصلی را در تثبیت این رژیم جنایتکار، از طریق قتل های عام هولناک دهه ۶۰، و ادامه جنگ ویرانگرانه ایران و عراق داشت.

حکومت اسلامی، با توسل به سرکوبی جنایتکارانه، در عین حال همدستی "اصلاح طلبان" داخل و خارج از کشور با آن، مبارزات مردم را در انتهای سال ۱۳۸۸، در محاق سکوت فرو برد. جنبش اعتراضی در ادامه خود هم، به دلیل عدم توانایی جامعه در ایجاد یک الترناتیو سازمانی و برنامه ای مستقل از رژیم اسلامی، تاب و توان خود را از دست داد. این مبارزات شکست نخورد، و تثبیت رژیم اسلامی به معنای حقیقی آن، دیگر امکان پذیر نبود. از آنجا که، هیچ یک از مؤلفه هایی که در حوزه های اقتصادی، سیاسی، فرهنگی، همچنین عرصه بین المللی، برای به شکست کشاندن قطعی مبارزات مردم ضروری بودند، دیگر وجود خارجی نداشتند. با فروکش کردن این مبارزات اما، آتشی که پس از سه دهه ناکامی و سرخوردگی سرباز کرده بود، در زیر خاکستر به حیات خود ادامه داد.

ناتوانی جامعه از ایجاد یک قدرت سازمانیافته، نه صرفاً به دلیل پراکندگی گروهها و یا انفعال سیاسی محافل خارج از کشوری، بلکه قبل از همه، به دلیل نابودی یک نسل کامل از بخش آگاه جامعه در کشتارهای دسته جمعی دهه ۶۰ غلبه گردیده بود. نسل بعدی که در جهنمی از خون و کثافت تولد یافت و رشد کرد، خود به طعمه ساده ای برای تبلیغات ضدکمونیزستی و ضدانقلابی اصلاح طلبان، سلطنت طلبان، طیف توده ای- اکثریتی و چپ صنفی مبدل شده، از هر گونه آموزش سیاسی جدی و کسب سنتهای مبارزات انقلابی، محروم گشت. این نسل قادر به ایجاد ارتباط میان خود و تاریخ نسل گذشته نشده، در بهترین حالت، به کند و کاو در لابه لای ادبیات بی آزار چپ محفلی ضد مبارزه انقلابی پرداخت.

عدم شکل گیری یک الترناتیو سیاسی وضعیت موجود در داخل کشور، موجب افزایش هر چه بیشتر نقش عامل خارجی، یعنی قدرتهای امپریالیستی و سازمانهای بین المللی نزدیک به این قدرتها گردیده است. با حمایت دولتهای غربی، تاکنون چندین جلسه و کنفرانس از سوی "اصلاح طلبان" خارج، که خود را نزدیک به جناحی از رژیم اسلامی معرفی می کنند، صورت گرفته، و هیچ یک نیز به ایجاد یک نیروی جدی و تأثیر گذار در معادلات سیاسی داخلی و بین المللی، منجر نشده است. قوی ترین احتمال در این زمینه، ادامه این روند، و باز هم بی نتیجه ماندن آن است. کشمکشهای حکومت اسلامی و طرفین بین المللی آن، و تعمیق تضادهای جامعه و رژیم اسلامی اما، بر زمینه های واقعی و نه خیالی متکی بوده، از این رو، بدیهی ترین چشم انداز، حدت یابی هر چه بیشتر آن در هفته ها و ماههای آتی است.

سرنگونی قریب الوقوع رژیم سوریه، در کنار عامل تحریم نفتی رژیم اسلامی از سوی قدرتهای غربی، به روند تحولات سیاسی در ایران شتابی خواهد داد، که در تمام دوران سلطه وحشیانه حکومت ترور وجود نداشته است.

۳۰ سرطان ۱۳۹۱ - ۲۰ جولای ۲۰۱۲